

شرائط اضطراری بوم زیست

زنگ های خطر به صدا درآمدند

مصاحبه «کریس هجز، Chris Hedges» مجری برنامه در تماس، On contact، با «راجر هلم» بنیانگذار مشترک «جنبش شورش علیه نابودی»، Extinction Rebellion.

پیش سخن: کریس هجز

جنبش شورش علیه نابودی جهانی با کنش نافرمانی مدنی مسالمت آمیز در اعتراض به سیستم سرمایه داری که با لاقیدی جهان را به سوی نابودی می کشاند، مراکز حساس پایتخت های کشورهای مهم توسعه یافته را اشغال می کنند. فعالین جنبش شورش علیه نابودی از دولت ها می خواهند وضعیت اضطراری بوم زیست را به رسمیت شناخته و با اقدامات رادیکال تا سال ۲۰۲۵ به ۱۵۰ سال استفاده از سوخت مواد فسیلی پایان دهند. راجر هلم، لطف صحبت تان شروع کنید.

ه: ما بزودی با مشکل تولید فراوردهای کشاورزی جهان مواجه می شویم. منظور من این است که خیلی زودتر از اینکه فاجعه هولناک بالا رفتن سطح آب اقیانوس ها روی دهد، ما با فروپاشی اقتصاد جهان مواجه خواهیم شد. ما با قحطی روبرو می شویم. این واقعه ای ایست که باید آنرا فهمید، به این دلیل است که سازمان ملل، اکادمیسین ها و نخبگان در هراسند. ما به نوعی مطبوعات آزاد نداریم، ولی مردم بر این واقعیت رسانه های جمعی اشراف ندارند، من فکر می کنم این نقش جنبش شورش علیه نابودی است که این سکوت بدسگال رسانه ها را بشکند.

ک: در اعتراض علیه بی عملی دولت ها برای مقابله با فاجعه تغییر محیط زیست، ج ش ع ن به مدت ده روز در ماه آوریل امسال پیگیرانه مکان های مهم مرکز لندن را مسدود و مختل کردند و تعداد یک هزار و صد سی نفر به اتهامات گوناگون دستگیر شدند. ج ش ع ن می گوید آنچه انجام دادیم تازه شروع اعتراضات ما هستند. ج ش ع ن فراخوان اعتصاب کارگران سراسر جهان را برای پائیز امسال داده است. فعالین از هر سن، جنسیت، موقعیت اجتماعی، باور شخصی کار را تعطیل خواهند کرد، یا از خانه هایشان بیرون آمده و به صفوف معترضین می پیوندند و از دولت ها خواهند خواست اقدامات جدی و رادیکال علیه بحران محیط زیست، عظیم ترین تهدید علیه بقا بشریت، انجام دهند. فراخوان اعتصاب تنها به مثابه جرقه ای برای شروع حرکتی جهانی خواهد بود و امیدواریم که نقطه عطفی در تاریخ حیات بشر و طبیعت ثبت کند.

ک: خوب راجرا اجازه بدهید به پرسش آنچه در آوریل امسال اتفاق افتاد هم بلحاظ سامان دادن یک جنبش اجتماعی و هم تاثیرات سیاسی آتی اش بسیار موفقیت آمیز بود.

ه: بلی، ما برنامه ریزی کردیم که به لندن آمده و مکان های مهم مرکز شهر را مسدود کنیم، ما برابر تصمیم مان عمل کردیم. ک: شرح دهید چطور پل ها و چهارراه ها را مسدود کردید، چه مکانیسم هائی را بکار بردید.

ه: خوب، ما برای عملیات هایمان چندین ماه تدارک دیدیم. میدانید، در نوامبر سال پیش پنج هزار نفر به مدت یکروز پنج پل در مرکز شهر لندن را اشغال کردند. ما روی آنچه اتفاق خواهد افتاد و سازماندهی اش فکر کردیم. روشن بود که این اقدام ما دنیا را تغییر نداد، ولی، قطنن تاثیر گذار بود. سپس، طی ماه های بعد، ما تصمیم گرفتیم باز هم عملیات انجام دهیم، ولی، این بار چندین روز پی پی اقدام به عملیات کنیم، ما آنرا مدل مقاومت نافرمانی مدنی مسالمت آمیز نامیدیم. طی آن ماه ها، فکر کنم حدود ۱۰۰۰۰ نفر را بسیج کردیم. ما به لندن آمدیم و پنج مکان لندن، چهارراه ها و یک پل را اشغال کردیم. ما چادر زدیم و منتظر جواب دولت به فاجعه عنقریب شدیم.

ک ه: دولت چه جوابی داد؟

ره: می توانید حدس بزنید، ابتدا، دولت در برخورد به حرکت ما سکوت کرد. ولی، با ادامه اشغال مرکز لندن فکر می کنم در وضعیت بدی گیر کردند. در اواخر اعتراض ده روز، مقامات دولتی به دیدار ما آمدند. گرایشات چپ و حزب کارگر بیانیه صادر کردند. سپس، کمی بعد ما ملاقاتی از طرف دولت با وزیر محیط زیست دریافت کردیم. موضوع در پارلمان بحث شد. سپس، پارلمان اقدام به رای گیری کرد که آیا وضعیت اضطراری هست یا نه. قطعنامه به تصویب پارلمان رسید. از نظر ما تصویب قطعنامه جنبه نمادین داشت، ولی یک تغییر بسیار مهم بود، برای اینکه سیاستمداران انگلستان، بجز خیلی عمومی، هرگز در باره تغییر بوم زیست صحبت نمی کنند. از اینرو، به عنوان اولین قدم این موفقیت مهمی بود.

ک ه: فعالین ج ش ع ن دست هایشان را با چسب فوق العاده روی ساختمان های دولتی و منزل جرمی کوربین چسباندید. کمی در باره راهکار هایتان حرف بزنید، چونکه از تاکتیک های گوناگونی استفاده کردید.

ره: بلی، راست می گوئید، اولین حرفی که در باره راهکارها گفته شود، جنبش شورش کاملاً به اصل نافرمانی مدنی مسالمت آمیز یا عدم خشونت معتقد است.

ک ه: بسیار عالی.

ره: ما این اصل را همه جا با شفافیت اعلام کرده ایم. سپس، در محدوده تعریف نافرمانی مدنی مسالمت آمیز تعداد زیادی راهکارها می گنجیدند، که ما بررسی کرده و کنش کردیم.

ک ه: اجازه بدهید حرف شما را قطع کنم، چونکه پیشتر به این نکته بسیار مهم اشاره کردید. چرا نافرمانی مدنی مسالمت آمیز اینقدر برای شما مهم است؟

ره: برای اینکه این شیوه فعالیت ماست. منظورم این است که بسیاری از مردم به دلیل اخلاقی به نافرمانی مدنی مسالمت آمیز جذب می شوند، ولی آنچه مردم را به هم گره می زند این حقیقت ساده است که این شیوه کار می کند. شما می دانید که خشونت بسیار تفرقه انگیز و تمایلات اقتدارگرا را ایجاد می کند. حتی زمانی که پیروز شدند، معمولاً به خودکامگی ختم می شود. اما، این را نیز تاکید می کنم. که نافرمانی مدنی مسالمت آمیز تضمین نمی کند که شما حتمن پیروز خواهید شد. ولی، تا حد بسیار زیادی شما را قادر می کند در یک کشمکش اجتماعی پیروز شوید. همچنین این راهکار جوامع گوناگون، جوانان، مردم بزرگسال، افراد درون گروه های آسیب پذیر را، که نمی خواهند وارد خشونت های خیابانی شوند به خود جذب می کند. هم چنین، می توانم بگویم راهکار نافرمانی مدنی مسالمت آمیز بسیار لذت بخش است. در کنار کنش اجتماعی، رقص و موسیقی. هم رزم و هم بزم. ک ه: جنبش شما همچنین سخن اش با نخبگان درون سیستم است که به موضوع تغییر محیط زیست احساس دلسوزی کرده و حقیقت آن چه را که شما ها می گوئید به رسمیت به شناسند.

ره: قطعاً همینطور است. منظورم این است که هر کس قدری وجدان داشته باشد می داند که جهان بسوی نابودی می رود. تغییر محیط زیست دوداش به چشم همه خواهد رفت. این یک بحران بسیار بسیار خطرناکی است. این عظیم ترین بحران تاریخی در حیات بشری است. بسیاری از مردم و نخبه ها این را می فهمند، شاید بسیاری از این نخبگان، ولی قطعاً تعداد معینی از این ها شاید همچنانکه شما در تئوری مقاومت مدنی بیان می کنید آماده اند که به صفوف جنبش به پیوندند، این آن چیزی است که شما از نخبگان طلب دارید، این ها آشکارا و یا پنهانی با ما تماس گرفته و گفتند کار ما عالی است و ما را تشویق کردند، به حرکتمان ادامه دهیم. میدانی هیچ فردی نمی خواهد تمدن بشری فروپاشد، این به نفع هیچ کسی نیست. بهرو، ما امیدواریم.

ک ه: اکنون قدری درباره راهکار هائی که در اوریل بکار بردید، بگوئید.

ره: اینکه شما این کنش ها را چگونه به بینید، این نمایش های متنوع از خواست های ج ش ع ن بود و هر فردی می توانست در نمایش مورد علاقه شرکت کند. نمایش اصلی این بود که شما به شهر می روید و تعدادی از مکان های کلیدی لندن را انتخاب می کنید.

ک ه: شما چه مکان هائی از لندن را انتخاب کردید؟

ره: ما ماربل آرچ، فلکه آکسفورد، پل واترلو و میدان پارلمان از مراکز اصلی لندن به انضمام یکی دو فضای دیگر را انتخاب کردیم. این مکان ها هم شاهرگ اصلی ترافیک و هم مراکز سیاسی هستند. ما به این جا ها رفتیم، شرکت کنندگان از نواحی مختلف کشور را به چهار گروه تقسیم کردیم. مردم از جنوب غربی انگلستان بسوی ماربل آرچ گسیل شدند، و شما نمایش های گوناگون این ها را در رسانه های گروهی و فضای مجزای دیدید. جمعیت از شمال انگلستان به فلکه آکسفورد عزیمت کردند، مرکز خرید لندن. ما از پیش به پلیس گفتیم یک سری نمایش خواهیم داشت، ولی تمام این ها نمایش ها کنش هائی بدون خشونت و مسالمت آمیز خواهند بود. ما یک قایق صورتی رنگ به فلکه آکسفورد آوردیم و تعدادی نمایش های خاص و جالب دیگر اجرا کردیم. ما روز ۱۵ آوریل ساعت ۱۱ صبح در مکان های بالا مستقر شدیم. ما در این محل ها ماندیم، عصر همان روز پلیس تصمیم گرفت چند نفر از شرکت کنندگان را دستگیر کند. ولی، تعداد بیشتری از مردم جای آن ها را گرفتند، وقتی که دستگیر شدگان آزاد شدند آنها دوباره به جمعیت ملحق شدند. منظورم این است که در طی یک هفته عملیات افراد چندین بار دستگیر و آزاد شدند. این تاکتیک اصلی بود. زیبایی این تاکتیک این بود و قتیکه شما جایی را اشغال می کردید همانجا می ماندید. رسانه های جمعی آمدند، مردم آمدند و با ما گفتگو کردند. علاوه بر این نمایش ها، ما فعالیت های فرهنگی داشتیم، افراد موسیقی می نواختند، سخنرانی می کردند و هر فعالیت مسالمت آمیز دیگر - هم رزم و هم بزم. سپس گروه هائی از مردم به جاهای مهم نظیر ساختمان شرکت نفت و گاز شل و مراکز مشابه رفتند و با چسب فوق العاده خودشان را به در ساختمان ها چسباندند، این به معنای این بود که برای مدتی شما آنجا می ماندید.

ک ه: قدری در خصوص واکنش حزب کارگرو بویژه جرمی کوربین پیش از و بعد از عملیات صحبت کنید، اگر درست گفته باشم فعالین خودشان را با چسب فوق العاده به در منزل وی چسباندند؟

ره: بلی، صحیح است. من می خواهم بگویم که چگونه جنبش علیه نابودی کار می کند. اگر شما ایده ای داشتید، خوب راه افتاده و انجامش می دهید. افراد به کمیته مرکزی نمی روند. تا زمانی که کنش در چهارچوب اهداف و اصول ج ش ع ن می گنجد، همانطوری که شما می دانید، این کنش ها مسالمت آمیز و محترمانه اند. آنهایی که خودشان را به درب جرمی کوربین چسباندند. این کنش به جرمی کوربین می گفت، شما قرار است چپ باشید. ما یک بحران بسیار کلان داریم، فردا در کره زمین مرده، کارگری باقی نخواهد ماند. از اینرو عملیات ما موفق بودند. جرمی کوربین واکنش صحیحی انجام داد، او وضعیت اضطراری را پذیرفت و در پارلمان صحبت کرد.

ک ه: آنچه جرمی کوربین انجام داد شگفت انگیز بود.

ره: بلی کاملاً پرشگفت بود. منظورم این است که سال پیش اکثریت نمایندگان پارلمانی حزب کارگر رای به توسعه فرودگاه هیثرو، Heathrow، در لندن دادند. فکر می کنم پروژه توسعه فرودگاه هیثرو بزرگترین زیرساخت با تولید مواد کربنی بسیار کلان در اروپا خواهد بود. این ها ابعاد بحران را نمی فهمیدند. ما ۱۰ روز در خیابان ها بودیم و ناگهان عده زیادی از سیاستمداران حزب کارگر حرف های درستی به زبان آوردند. من همچنین گفتم در این باره پارلمان بحث کرد.

ک ه: خوب، فکر می کنم جرمی کوربین در تائید مطالبه شما برای به رسمیت شناختن وضعیت اضطراری سخن گفت.

ره: بلی. پذیرش اضطراری بودن تغییر بوم زیست از جانب جرمی کوربین یک تغییر نگرش عظیمی بود. من حتی برای یک دقیقه وانمود نمی کنم که رویداد مهمی اتفاق نیافتاد. آنچه رخ داد تغییر زبان بود. اکنون از بوم زیست اضطراری و یا بحران محیط زیست صحبت شد. اکنون این زبان اجتماعی می شد. این چیز مبهمی نبود، که فاجعه محیط زیست در نیم قرن آینده اتفاق خواهد افتاد. ما در ۵ تا ۱۰ سال دیگر این بحران را خواهیم داشت. آنچه ج ش ع ن انجام داده است موفقیت عظیمی است که رسانه های جمعی، سیاستمداران را بیدار کند و اکنون زبان ما را بکار ببرند. روزنامه گاردین زبانش را به وضعیت بوم زیست اضطراری و بحران بوم زیست تغییر داده است. جالب است، مردم در روزنامه ها مقالاتی در باره بوم زیست می خوانند که

زبان قلب دارد. اما، وقتی مطلبی در باره وضعیت اضطراری بوم زیست می خوانید در اینجا زبان الکن نیست، موضوع برجسته شده و فکر می کنند نوشته راست می گوید. این حقیقی است. من فکر می کنم میلیون ها انسان اکنون این را می فهمند. مطابق یک سنجش آرای جدید، اکنون ۶۵ درصد مردم انگلستان وخامت بوم زیست را می پذیرند، این رقم نشانگر یک دگرذیسی کلان در افکار عمومی است. ماه ها پیش از اینکه ما به خیابان ها برویم شاید فقط ۱۰% مردم انگلستان در باره وضعیت اضطراری بوم زیست اشراف داشتند. برای اکثریت مردم موضوع بوم زیست اهمیت نداشت. و اکنون یک جهش در باره بوم زیست به عنوان یکی از موضوعات اصلی مشغله و نگرانی مردم انگلستان شده است، اکنون موضوع محیط زیست یکی از دو یا سه نگرانی مردم را تشکیل می دهد.

ک: ه: لطفن توضیح دهید چرا شما از واژه اضطراری استفاده می کنید؟

ر: ه: خوب، من شخصن واژه فاجعه را ترجیح می دهم.

ک: ه: بسیار خوب.

ر: ه: واژه فاجعه بیشتر واقعیت را منعکس می کند، ولی به این دلیل از واژه اضطراری استفاده شد که بهتر حقیقت را بیان می کند، چرا که اشاره به این دارد که فرصتی باقی نمانده است. این آن معنای اضطراری است، مگر چنین نیست؟

ک: ه: لطفن دلائل اش را بیان کنید، چرا زمانی باقی نمانده است؟

ر: ه: وقتی که در صحبت های هفته پیش یا هفته جلوتر این سوال مطرح شد، من توضیح دادم ما اکنون ۴۱۵ واحد انیدرید کربونیک به ازاء یک میلیون واحد اتمسفر داریم. خوب شما می دانید که این یک عدد است، ولی اگر شما دانش بوم زیست را بدانید، خواهید دید این یک رقم شاخص فاجعه است. برای اینکه این عدد هر سال ۳/۵ واحد زیاد می شود. اگر افزایش ۳/۵ واحد را برای ۱۰ سال بعد محاسبه کنیم، ما به تعداد ۴۵۰ مولکول انیدرید کربونیک به ازاء یک میلیون واحد جو خواهیم رسید، و این به معنای این است که درجه حرارت کره زمین ۲ درجه بالاتراز دوران پیشا-سرمایه داری خواهد رسید، و این ۲ درجه دروازه را به روی جهنم باز خواهد کرد، این راهمه می داند.

ک: ه: ما از دوران های چرخشی گذشته زمین می دانیم که افزایش ۲ درجه چه معنایی دارد.

ر: ه: منظور من این است که ما با فروپاشی سیستم کشاورزی روبرو خواهیم شد.

ک: ح: صحیح است.

ر: ه: مسئله این است که پیش از اینکه آب اقیانوس ها بالا رود، آنچه خواهیم داشت اضمحلال اقتصادی است، ما با قحطی مواجه خواهیم شد. به این دلیل است که مردم، سازمان ملل، آکادمیسین ها و نخبگان به هراس افتاده اند، همه به وقوع عنقریب این فاجعه می نگرند و از رخداد بزودی نگران هستند. رسانه های جمعی ما توطئه سکوت انتخاب کرده اند، ولی این سکوت رسانه ها را همه مردم متوجه نیستند، من فکر می کنم این نقش ج ش ع ن است که این جو توطئه سکوت رسانه ها را بشکند. به محض اینکه شما این دیوار توطئه سکوت را شکستید، تاثیر عظیم اش را مردم مشاهده کرده و نائید می کنند. من فکر می کنم بسیاری از مردم عادی میدانند که وضعیت بسیار از آنچه گفته می شود بدتر است.

ک: ه: برنامه بعدی چیست؟

ر: ه: دوباره برنامه پیشین درمقیاس وسیع تر در تعداد زیادی از شهرها همزمان در یک روز شروع خواهد شد.

ک: ه: آیا زمان معینی را در نظر دارید؟

ر: ه: فکر می کنم حدود ۷ اکتبر باشد. همچنین قرار است در لندن، به احتمال زیاد درپاریس، برلین و نیویورک و شهرهای گوناگون در جهان برنامه هائی اجرا کنند. هدف ما این است که هزاران فعال به این شهرها بیایند و تا زمانی که ما تغییرکنکرت در سیاست دولت ها نسبت به تغییر بوم زیست مشاهده نکنیم همچنان درشهرها خواهیم ماند.

ک ه: چنین خواستی را قبلن جنبش ول ستریت امتحان کرد، و من خودم زمان زیادی در پارک زوکوتی واقع در نیویورک ماندم. در جنبش وال ستریت این بحث اشغال ادامه دار بویژه بعداز هفته ها که گذشت بسیار شدید گردید برای اینکه بخصوص با سرد شدن هوا بحث حدت گرفت. آیا برنامه شما نیز چنین است؟

ره: اکنون ج ش ع ن یک سازمان بسیار کلانی است. در این جنبش تعداد زیادی از مردم با تجربه هستند که فستیوال های موثر سازمان دهند. آنچه ما در آوریل انجام دادیم، این بود که ساختارهای سازمانی برای هر محل ایجاد کردیم. ما کلاس های آموزشی دایر کردیم، ما تعداد زیادی گروه های کار سامان دادیم، و همه چیز از پیش سازمان یافته بود. اجازه بدهید این گونه به حرکت بعدی نگاه کنیم. بنابراین آنچه ما برای ماه اکتبر پیش بینی کرده ایم اندرتوان قرار است طرح ما در جاهای مختلف اجرا شود. من تصور می کنم تفاوت ما با وال ستریت در این است که ما فعالانه قانون را زیرپامی گذاریم (حروف درشت از مترجم). از اینرو، کنش ما منجر به دستگیری هزاران نفر در سراسر دنیا و از جمله لندن خواهد شد. من امیدوارم که بعد از یک یا دو هفته شاهد شکاف در قدرت های دولتی باشیم. اگر چنین نشد، در آن صورت اعتراضات بزرگتر و بزرگتر خواهد گردید. بنابراین بهتر است که هرچه زودتر پای میز مذاکره به نشینند. در آن صورت ما نیز پای میز مذاکره می رویم، و به راه دموکراتیک پاسخگوبه مردم، ما از دولت ها تغییرات اساسی می خواهیم، و مهمترین مطالبه ای که ما در این مذاکره مطرح خواهیم کرد تشکیل مجلس مردمی است، جایی که مردم عادی همه کشورها در این مجلس شرکت خواهند کرد و بطور عینی و علمی بررسی خواهند کرد که حقیقت چیست و این خطری که بود و باش جوامع با آن روبرو هستند نیاز به چه اقداماتی دارد. من فکر می کنم که این مجلس مشروعیت دموکراتیک برای تغییرات گسترده فراهم کند، همه تا سازمان ملل بیان می کنند که چنین طرحی هم اکنون ضروری است. خوب، امیدوارم اقدام به نافرمانی مدنی مسالمت آمیز در عرض یک یا دو هفته جواب دهد.

ک ه: لطفن در باره تغییرات صحبت کنید. چه باید کرد و در چه فاصله زمانی.

ره: خوب، باید بگویم ج ش ع ن دقیقن یک مجموعه مطالباتی دارد که باید اجرا شوند. ما اتحادی از مردم هستیم که می خواهند در نافرمانی مدنی مسالمت آمیز گسترده دخالتگر باشند تا بتوانند فضای سیاسی و دموکراتیک خلق کنند تا خودشان تصمیم بگیرند چه باید انجام داد. این ما نیستیم که به تفصیل بگوئیم چه اقداماتی را معمول کرد. این به تصمیم مردم بستگی دارد. بهررو آنچه گفتم، درک ما از وضعیت جاری این است که سازمان ملل و نهادهای دیگر به تغییرات عمیق جوامع و اقتصادیات در ۱۰ سال آینده نیاز دارند. ج ش ع ن اجرای این تغییرات را تا سال ۲۰۲۵ تعیین کرده است. هم اکنون، این من نیستیم که بگویم چگونه به این هدف نائل شویم، ولی این اقدامات به بسیج زمان جنگ شباهت خواهد داشت (حروف درشت از مترجم).

ک ه: اجازه دهید شخصن از شما به پرسم به عنوان یک فرد راجر حلم در خلال ۱۰ سال آینده چه کار باید انجام داد.

ره: ما باید تمام خانه ها را عایق کاری کنیم. ما نیاز داریم اقتصاد را طوری تغییر دهیم تا کاملن از انرژی الکتریکی استفاده کرد. ما نیاز داریم همه انرژی مصرفی از انرژی های تجدید پذیر تامین گردد. ما نیاز به یک انتقال اجتماعی داریم تا ثروتمندان سهم مالیات منصفانه را به پردازند. ما نیاز داریم که کمون ها یا کمیونیتی ها را در راستای تعاونی ها سازمان دهیم تا مردم فراگیر به این تغییرات عادت کنند، این تغییرات ژرف باید اجرا شوند. هرچه چیز دیگر... اتفاق بیفتد.

ک ه: برای ما روشن است که عواقب تغییر محیط روی میدهد، حتی اگر امروز جلو انتشار گاز انیدرید کرین گرفته شود، والبنه اکنون کاری رادیکال انجام نمی دهند.

ره: صددرصد. این یک مسئله فیزیکی است نه عقیده سیاسی. این تغییرات دارند اتفاق می افتند. ما خیلی دیرجنیبیم و اجازه دادیم درجه حرارت زمین زیاد شود. آنچه اکنون نگاه می کنیم این است که آیا ما می رویم که نابود شویم یا نه. من می دانم که چنین سخنی به داستان های علمی شباهت دارد. ولی حقیقی است. تنها کافی است که به رقم ۴۲۵ در یک میلیون جو نگاه کنیم.

ک ه: صحیح

ره: شما پیش دکتر می روید، بعد از معاینه می گوید شما سرطان دارد، شما دوست ندارید این را بشنوید، بسیار خوب. ولی این شما را از مرگ نجات نمی دهد. تنها چاره شما این است که شما عملن این وضعیت را می پذیرید، یا نه؟ اگر شما این واقعیت را نپذیرید، خواهید مرد. اما اگر به پذیرید شما شانس دارید، ولی مستلزم این است که کاری بکنید. این آن چیزی است که ما می گوئیم. ما این استدلال را نه فقط به افراد عادی بلکه به پیشرو ها یا هر اسمی بنامید می گوئیم. ما این را به همه می گوئیم و بعد اضافه می کنم بیدار شوید، چرا که بهر حال همه ما فرزند داریم. همه ما فرزند جوان داریم، آیا ما برای آینده نسل جوان احساس مسئولیت می کنیم؟. زمان بحرانی است همه باید دور هم جمع شویم و متمذنانه ترین راه برای مقابله با این وضعیت این است که همه کشورها، یعنی مردم دنیا، در مجالس مردمی بهم آیند و اجازه بدهند مردم عادی تصمیم بگیرند چه کاری باید اجرا کرد، بالاخره موضوع زندگی و بقای آن هاست.

ک ه: شما نگرش بسیار قدرتمندی دارید. ما می توانیم با صنعت هولناک نظامی آمریکا شروع کنیم، که قطع در آمریکا بیشترین سهم گازهای گلخانه ای را تولید می کند. صنعت سوخت فسیلی، شرکت بزرگ اکسان موبیل را داریم، این ها گذشته فریبکاری و دخالت در دولت به سود خود داشته اند، بگذارید اسم این ها را اساسن رشوه دادن قانونی بنامیم. من در «ستندینگ راک، Standing Rock» (۱) بودم، این ها به خشونت متوسل خواهند شد. نیروهای شبه نظامی، بسیجی، و مزدورانی که بسیاری از آنها از جنگ های عراق و افغانستان برگشته اند، هیچ هویت خاصی ندارند، دست به اسلحه هستند. صاحبان قدرتمند با منافع عظیم این عده مزدور را دارند و زمانی که شما حرکت کردید این جمع شریرا به جان شما خواهند انداخت.

ره: بلی، این همان چیزی است که ۳۰ سال است پیشروها می گویند و صدپیامشان اینکه ما از ابتدا شکست خورده ایم. ولی ج ش ع ن با این نگرش موافق نیست. میدانید ما ادبیات گذشته را مطالعه کردیم و طنز قضیه این است که هرچه اپوزیسیون به نوعی قدرتمند باشد شما به احتمال زیاد پیروز می شوید. دلیل اش هم تاثیرات متقابل خواهد بود. اگر قدرت های موجود دست به سرکوب جنبش مردمی به زنند، منجر به بسیج بیشتر مردم خواهد شد. هم اکنون تضمین قطعی وجود ندارد، هیچ چیزی در این دنیا تضمین شده نیست. دولت ها ممکن است قمار بسیار خطرناکی را بازی کنند، مردم درک خواهند کرد چه اتفاقی روی می دهد، وقتی که آنها ببینند مردم با چه خطری در خیابان ها روبرو هستند. این بارها اتفاق افتاده است. این یک تئوری عجیبی نیست. این بارها بویژه دارد در نیم کره جنوبی اتفاق می افتد. اگر شما علیه مردم دست به خشونت بزنید، در آن صورت شانس خوبی خواهد بود که مردم به مبارزه ادامه داده و بطور تصاعدی کنش علیه حکومت بالا گیرد. بوضوح در لندن، دولت بسیار زرنگ است. ولی، در اکتبر، اگر دولت به خشونت روی آورد، قمار خواهد کرد. مردم انگلستان احمق نیستند. آنها می دانند واقعه وحشتناکی اتفاق می افتد و مردم خوششان نمی آید به بینند معترضین را در خیابان ها روی زمین می کشند، بویژه وقتی مادر بزرگ و پدر بزرگ و یا نوه های ۱۰ ساله را. بنابراین تنها یک بدیل باقی می ماند و آن اینکه دولت حقیقت را به پذیرد و پای میز مذاکره بیاید و اجازه دهند مردم برای آینده دنیا تصمیم بگیرند.

ک ه: آیا شما به عامل کلیدی رسانه های جمعی در تبلیغ ج ش ع ن نیاز ندارید؟

ره: بلی ونه. منظورم اینست که نگرش رسانه های جمعی تغییر کرده است. این عالی است که رسانه های جمعی وسیع در عرصه هستند، ولی روشن است که شرکت های گنده صاحبان رسانه های جمعی در مقطع معینی آنها را متوجه خواهند که تصمیم بگیرند منافع شان کجا قرار دارد، آنها با تهدید شرکت های گنده دوباره به کار کثیف توطئه گری گذشته باز می گردند. ولی، بازی تمام شده است. مردم می دانند که رسانه های جمعی هستند و مردم می دانند که ما به یک دوران دردناک فاجعه آمیز غیر قابل تصور وارد می شویم. ما نیاز داریم که همه بیدار شوند متحد شده و بگوئیم یک معضل عظیم اجتماعی وجود دارد. هرچه دیرتر به جنبیم فاجعه به طور تصاعدی روی خواهد داد. میدانی، اکنون زمان تصمیم گیری است؟.

ک ه: ترس من این است که سرمایه داری به حکومت های خودکامه نوع چینی روی آورد، دوره ای که نسل جوان حتی واقعه میدان تیانامین را نمی داند.

ره: بلی

که ه، استراق سمع و کنترل کامل اخبار و اطلاعات.

ره: آری.

که ه: چنین تمایلی در درون دولت های کارگزار شرکت های کلان وجود دارد.

ره: خوب، همه ما این ترس را داریم؟ هم چنین ما ترس ندانم کاری را داریم. ولی، این موضوع حقیقی نیست. موضوع این است که ما می خواهیم چه اقدامی را مرعی کنیم؟ آیا ما فقط دست روی دست بگذاریم و ترس یا انتقاداتمان ما را فلج کند، یا احساس خودخواهی و بدبینی بگوید ج ش ع ن نتیجه نمی دهد؟ خوب، چه چیزی کار خواهد کرد؟ میدانی، ما چه بدیل دیگری روی میز داریم؟ ج ش ع ن در عملیات ۱۵ آوریل به روشنی راه پیروزی را بمان نشان داد. و ما می رویم آنرا دوباره در ماه اکتبر تجربه کنیم. حال، اگر کسی راه بهتری دارد، من دوست دارم حرف اش را بشنوم. ولی، میدانی، ج ش ع ن اساسن یک متدولوژی آزمایش شده شرکت فراگیر مردم در نافرمانی مدنی مسالمت آمیز گذشته را دنبال می کند. ما این متدولوژی را اختراع نکردیم. بلکه این راهکار توسط مردم فقیر برای پاسداری از منافع شان در سراسر دنیا ابداع شده بود. و ما داریم از این سنت بهره می گیریم.

که ه: خوب اکنون شما به چه مشغولید و اوضاع جنبش را چگونه می بینید؟ جنبش های دیگر در آمریکا و کشورهای دیگر در این لحظه چکار باید انجام دهند؟

ره: خوب، تصور من این است که مدل عمده می تواند مدل جنبش جنبش ها باشد، و این به معنی این است که ضرورتن جنبش ج ش ع ن صحیح است. من فکر می کنم که ج ش ع ن به جوامع ما گفت، همین حالا ما مدلی برای تغییر اوضاع ارائه دادیم، اکنون به جنبش های دیگر، شبکه های دیگر بستگی دارد با ما همکاری کنند.

که ه: شما پیشتر از مصاحبه مان در باره جنبش حمایت از حیات حیوانات صحبت کردید که به مدل شما روی آورده اند.

ره: صحیح است. من فکر می کنم هم اکنون یک تحول کلان در جنبش حمایت از حیوانات رخ می دهد. اینان متوجه شدند که ج ش ع ن به معنای ج ش ع ن دنیای طبیعی است. پس نیک است بجای اینکه با نگرش گذشته به شهرها رفته و در خیابان ها به نشینند به ج ش ع ن دنیای طبیعی به پیوندند. لذا، من فکر می کنم دارند اختلافات شان را کنار زدند و کار عاقلانه کردند بیایند با هم به استقبال ۷ اکتبر برویم. همچنین، ما از جنبش کارگری دعوت کرده ایم برای اینکه فردا در کره زمین مرده کارگری باقی نخواهد ماند؟ میدانی، تغییر محیط زیست به همه آسیب می رساند. هم چنین، ما از جنبش زنان و از جناح های چپ و راست جامعه دعوت کردیم.

که ه: بسیار عالی

ره: به محض اینکه دیگران به پذیرند، وقتی که مردم درک کنند، در آن صورت همه می پذیریم که دموکراسی راه حرکت به پیش است. ما می خواهیم حرف آخر را مردم عادی کشورها بزنند.

که ه: بسیار عالی، راجر حلم از شما بنیانگذار مشترک ج ش ع ن متشکرم.

ره: با سپاس

که ه: ممنون

توضیح، استندینگ راک اشاره به پروژه ساختن لوله نفت بود که از محل زندگی بومیان آمریکا عبور می کرد. مردم بومی آمریکا و هواداران حفظ محیط زیست تلاش کردند که از ساختن لوله نفت جلوگیری کنند. ولی معترضین به شدت سرکوب شدن.

مراد عظیمی

۲۰۱۹/۰۸/۲۴